

Potom kráľ v podobe starca išiel za druhým mládencom. Ten už mal pobalené všetky zlaté vajcia a chystal sa ich naložiť na koňa. No starac mu povedal: „Tento poklad je taký vzácny, že ho musíš odniesť na vlastných pleciach, ináč sa zo zlatých vajec stanú úplne obyčajné husie vajcia.“ Mládenec ho poslúchol, ale poklad bol taký ťažký, že s ním nevládal prejsť viac ako pár metrov a vyčerpaný ho musel zložiť na zem. No pod jeho ťarchou si konečne uvedomil, aké veľké dostal bohatstvo. Preto sa pomalým krokom vrátil k starému mužovi a so sklonenou hlavou povedal. „Ďakujem ti! Z celého srdca ti za všetko ďakujem, no najviac za to, že si ma naučil **vd'ačnosti**.“

Starý muž mu hovorí: „Si šikovný, dobrý a veľmi učenlivý chlapec. Za tých pár metrov si pochopil viac ako niektorí za svoj celý život a preto ťa prijímam na svoj dvor.“ Len čo to dopovedal zmenil sa na kráľa. Hneď nato zatlieskal rukami a z vajec sa stali motýle. Prekvapenému mládenecovi povedal. „Nepotrebujem žiaden poklad, ale bohatstvo tvojho srdca.“

V ten istý deň po roku bezúspešného hľadania pokladu zaklopal na dvere starčekovho domu piaty mládenec. Keď mu ich starý muž otvoril, chlapec so sklonenou hlavou povedal: „Prosím ťa, aby si mi odpustil, že som odmietol tvoju radu i pomoc a správal sa povýšenecky.“

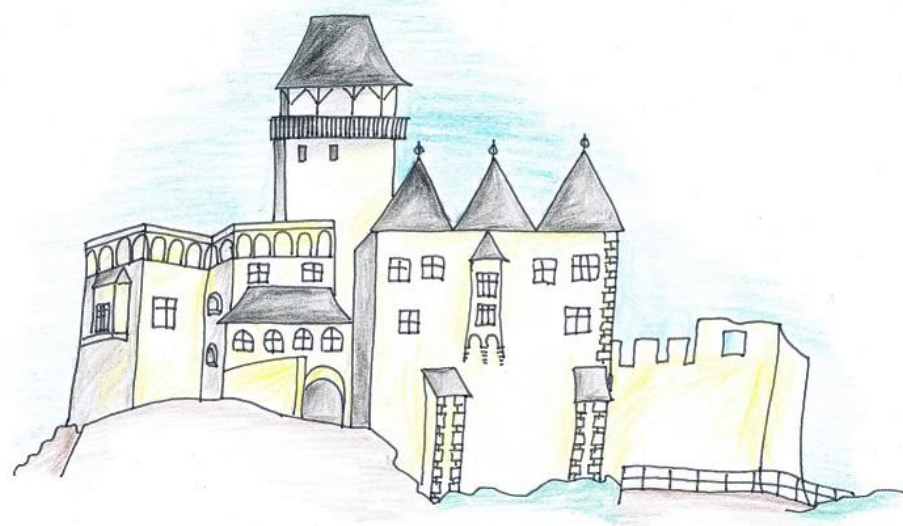
Starac sa naňho usmial a povedal: „Počas roka si sa naučil **pokore**. Niektorí sa jej nenaučia ani za celý život. Pod dnu. Podelím sa s tebou o môj poklad.“

Na koniec sa všetci piati mládenci dostali na kráľovský dvor, pretože aj tí, ktorí urobili chybu, vedeli si ju priznať a urobiť nápravu. Kráľ mal zo všetkých mládenčov veľkú radosť a oni po jeho boku získali ešte väčšie vnútorné bohatstvo.

Autor textu: Mgr. Zofia Kytlic; Ilustrácie: Mgr. Mária Pauková; Technický redaktor: Mgr. Anna Zábradníková

Pre vlastnú potrebu vyrobila Starokatolícka cirkev na Slovensku, Chrenovská 15, 949 01 Nitra

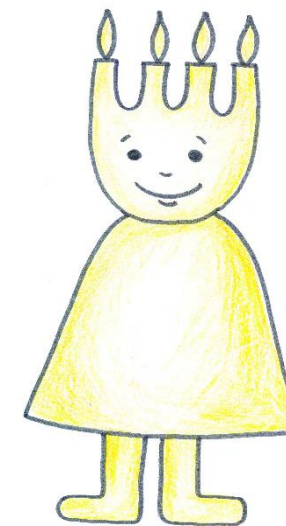
Adventníček

Ahojte deti! Som rád, že vás opäť vidím a chcel by som vedieť, ako pokračujete v príprave vašich srdc na prijatie Ježiška.

Aby som bol jasný, nemyslím tým, ako ste pripravení na prijatie darčiekov, ktoré nájdete pod stromčekom. Na to ste určite pripravení až až a možno niektorí z vás sú už netrpezliví a nervózni, ako tí ľudia z rozprávky o „Lampáši“. Len sa upokojte všetci nedočkavci, čas rozbalovania darčiekov sa blíži.

No ale ja som zvedavý, ako ste pripravení na prijatie toho najväčšieho daru, ktorý nám priniesol Ježiš Mesiáš, svetla Božej pravdy a lásky.

Pamätáte si, že v rozprávke o „Lampáši“ sa najlepšie na prijatie svetla pripravili tí, ktorí boli pokorní, trpezliví, usilovní a vd'ační? A práve preto som pre vás pripravil rozprávku, ktorá vám pomôže pochopiť, aké dôležité sú tieto štyri vlastnosti.

Rozprávka o skutočnom bohatstve

Bol raz jeden múdry a vznešený kráľ. Ľudia o ňom hovorili, že má zvláštnu moc: dokáže ovládať počasie a rozumie reči zvierat. Nikto nevedel, koľko je pravdy na tých rečiach, ale viacerí mládenci snívali o tom, aby sa dostali do kráľovej blízkosti a spoznali niečo z jeho tajomnej múdrosti.

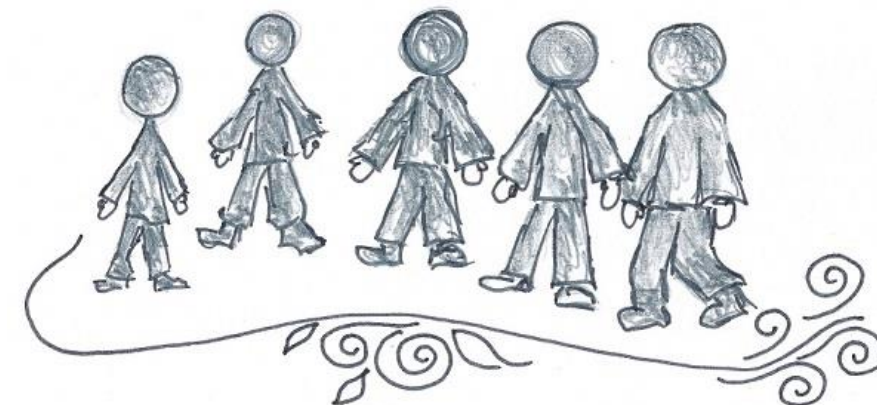
Jedného dňa prišlo na zámok päť mládenčov. Všetci ponúkali kráľovi svoje služby a prosili ho, aby ich prijal na svoj dvor. Múdry panovník si každého pozorne vypočul a potom povedal: „Veľmi rád vyhoviem vašej žiadosti, ale najprv musíte podstúpiť skúšku. Choďte spoločne do sveta, odkiaľ mi každý z vás donesie nejaký poklad. Pamätajte si, aby ste na svojich cestách boli pozorní a rozvážni.“

Mládenci sa kráľovi zdvorilo poklonili, odišli z obradnej siene a na svojich koňoch sa vydali do šireho sveta.

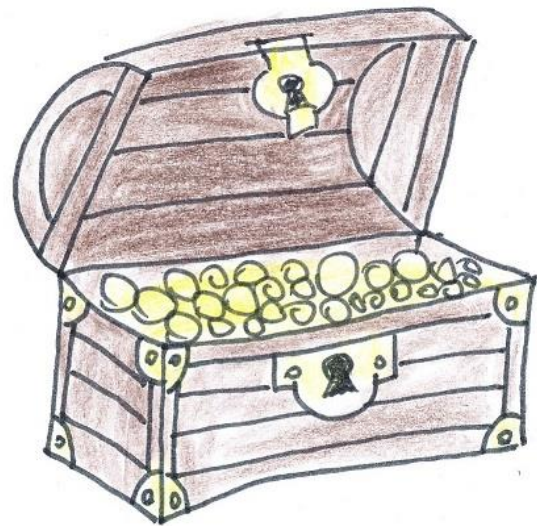
Všetci piati boli presvedčení, že ich čaká veľké dobrodružstvo. Mysleli si, že keď chcú získať nejaký poklad, určite budú musieť bojovať s obrovským drakom alebo s veľkou bandou zbojníkov. Vďaka tomu kráľ zistí, či majú dost odvahy v srdci a sily v rukách.

Všetci boli odhodlaní čeliť hocijakému nebezpečenstvu, len aby získali poklad a prešli kráľovou skúškou.

Keď už cestovali pár týždňov a nikde nenašli ani stopy po poklade, začali byť nervózni. Uvedomili si, že vôbec nevedia, kde ho majú hľadať.

Zrazu na ceste zbadali starého muža. Postáli pri ňom a slušne sa spýtali, či náhodou nepočul o nejakom dračom alebo zbojníckom poklade. Muž im odpovedal: „Žijem tu už veľa rokov, ale nikdy som nič nepočul ani o dračom, ani o zbojníckom poklade.“ Ledva to starac stihol dopovedať, mládenci sa už chystali na odchod. No muž ich zastavil: „Počkajte. Ešte som

neskončil. Ako som povedal, nič som nepočul o dračom alebo zbojníckom poklade, ale viem, kde sa nachádza iný poklad“. „Kde???“ vykriekli všetci naraz.

„U mňa doma,“ pokojne odvetil muž „a veľmi rád sa oň s vami podelím. Vstúpte, prosím, pod moju strechu a je vám všetko vysvetlím a ukážem.“

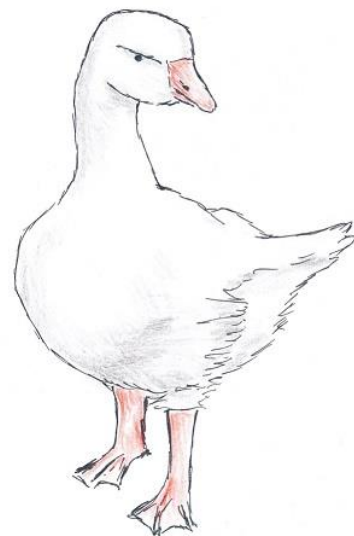
Štyria mládenci ihneď zostúpili z koňov pripravení nasledovať muža, pretože úcta k starším im hovorila, aby si ho vypočuli. No piaty sa ani nepohol z miesta a začal kričať na svojich kamarátov: „Čo ste sa zbláznili? Hádám neveríte tomuto starcovi. Veď sa pozrite na jeho šaty! Pozrite sa na chatrč, do ktorej vás pozýva! Čo tento človek môže vedieť o bohatstve a pokladoch ?!

Nestráčajte čas na nezmysly! Rýchlo nasadnite na koňa a poďme ďalej hľadať poklad a dobrodružstvo!“

Hoci aj v nich horela túžba po dobrodružstve, v ich srdciach sa napriek mladému veku ozvala pokora a tá im hovorila, že sami nič nezmôžu a že potrebujú pomoc. Hovorila im taktiež, že netreba nikoho súdiť podľa vzhľadu, pretože ten nie vždy povie pravdu.

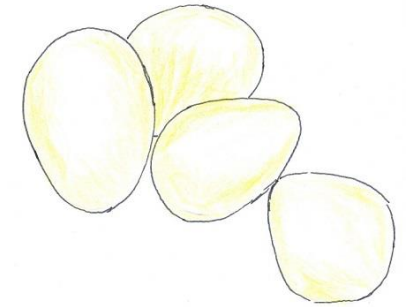
Ale piatemu mláďencovi práve najviac zo všetkého chýbala pokora. Vždy bol presvedčený, že je neomylný a veril, že si sám so všetkým poradí. Preto nerád prijímal cudziu pomoc alebo radu a to najmä od ľudí, ktorí nepatrili do šľachtického stavu. Kvôli tomu, aj keď ostal úplne sám, sa nepripojil k svojim kamarátom. Chvíľu sa len na nich pozeral, ako kráčajú za starým mužom k jeho chalupe a potom potiahol koňa za opraty a utekal preč za svojim dobrodružstvom.

Štyria mládenci postupne prekročili prah starčekovho príbytku. Mysleli si, že vstupujú do malej chalúčky. No keď už boli dnu, s prekvapením zistili, že sa ocitli v krásnej a priestranej komnate s viacerými dverami. Mládenci ich nestihli ani porátať a už ich čakalo ďalšie prekvapenie. Starý muž dal totiž všetkým po jednej obyčajnej husi a povedal: „Toto je ten poklad, o ktorom som vám hovoril.“ Chlapci si husi s neistotou zobrali do rúk a nechápavo pozerali jeden na druhého. Muž pokračoval: „Držte ich opatrne, pretože to nie sú obyčajné husi, ale zázračné. Všetky dokážu každý deň zničiť jedno zlaté vajce. Len sa treba o nich dobre starať: kŕmiť ich, dávať čerstvú vodu, čistiť pierka milo sa im prihovárať.“ Keď to mládenci počuli, každý z nich pevnejšie uchoпил svoju húsku, aby mu náhodou nevypadla z rúk alebo neuletela. Starac prehovoril ďalej: „Požičiam vám tie húsky na jeden rok. Keď sa budete o nich dobre starať, oni sa vám za to odvdčia a vy tak získate zlatý poklad.“ Mládenci od radosti začali vykrikovať, no starý muž ich utišil a povedal: „Cez ten rok však musíte ostať

tu. Budete bývať oddelene a vôbec sa nebudete stretávať.“ Mládenci so všetkým súhlasili a odišli z komnaty, každý inými dverami.

Spočiatku sa všetci mládenci usilovne starali o svoje húsky a tie im naozaj každý deň znášali veľké zlaté vajce. Chlapci sa tomu veľmi tešili.

Ale po niekoľkých týždňoch sa jednému z nich začalo zdať, že jedno vajce za deň je strašne málo. Chcel už mať celý poklad po kope a konečne s nim odísť na kráľovský dvor. Netrpelivosť mu tak zatemnila rozum a ešte viac srdce, že sa rozhodol, že rozreže husi brucho, aby dostal z neho všetky vajčka. Keď to urobil, vo vnútri nenašiel, to čo hľadal a na stole mu ostala len mŕtva hus. Pri pohľade na ňu sa mláďencovi zrazu rozum vrátil. Pochopil svoju hlúposť a krutosť, ale vôbec nevedel, ako má napraviť svoju chybu. Vtom do domčka nečakane vošiel starý muž. Dotkol sa husi a tá zázračne ožila. Potom sa obrátil k mláďencovi a povedal: „Na ceste za pokladom sa musíš naučiť trpezlivosti. Preto každý deň po celý rok budeš oddeľovať šošovicu od hrachu.“ Zahanbený mláďenec sa nezmohol na žiadne slová, len súhlasne prikývol hlavou.

Po niekoľkých mesiacoch tretí mláďenec začal byť unavený a unudený starostlivosťou o hus. Niekedy zabudol dať jej najesť, inokedy napit'. Už zriedka kedy jej čistil pierka a ešte zriedkavejšie sa jej prihovárať. Vajčka, ktoré znášala hus s každým dňom tratili svoj lesk. Mláďenec si však z toho nič nerobil, pretože vajčka, aj keď menej lesklé, stále boli zlaté. No jedného dňa hus nezniesla už žiadne vajčko. Od smútku a vyčerpania zdochla. Vystrašený a zároveň prekvapený mláďenec nevedel, čo má robiť. No do domčka nečakane vošiel starý muž. Dotkol sa rukami husi a tá ihneď ožila. Potom sa obrátil k mláďencovi a povedal mu: „Na svojej ceste za pokladom musíš sa naučiť usilovnosti a zodpovednosti. Preto každý deň po celý rok budeš upratovať maštal.“ Zahanbený mláďenec nič nepovedal, len súhlasne prikývol hlavou.

Ďalší dvaja mládenci sa usilovne starali o svoje húsky a ako odmenu za svoju prácu každý deň dostávali jedno krásne zlaté vajčko. Rok, ktorý mali stráviť u starého muža, sa pomaly blížil ku koncu, takže sa každému z nich už nazbieral poriadne veľký zlatý poklad. No kým prvý mláďenec s každým dňom pociťoval stále väčšiu radosť a vdácnosť, druhý mláďenec bol s každým dňom stále nespokojnejší. Hovoril si: „Čo z toho, že sa vrátim na kráľovský dvor s veľkým pokladom? Presne taký istý poklad donesú aj moji druhovia, takže v kráľovských očiach sa od nich ničím nebudem líšiť. Keby tak moje vajcia boli väčšie alebo lesklejšie ako ostatných!“ Deň pred odchodom prvý mláďenec premýšľal: „Ako sa len odvdáčim starčekovi za jeho pomoc, štedrosť a láskavosť? Už viem, zoberiem ho na kráľovský dvor a poviem kráľovi, že celé bohatstvo pochádza od neho. Múdry a spravodlivý kráľ ho určite za to vyznamená pred všetkými dvoranmi.“ Len si to stihol pomyslieť, do jeho izby vkročil starý muž. Usmial sa na mláďenca a povedal: „Prešiel si skúškou. Prijímam ťa na svoj dvor.“ Mláďenec nechápal, o čom to starac hovorí. Chcel sa ho na to opýtať, ale nestihol, pretože ten sa zrazu menil na kráľa. Mladý muž od prekvapenia takmer odpadol a pred jeho očami sa udial ďalší zázrak. Kráľ zatlieskal a všetky zlaté vajcia sa menili na krásne farebné motýle. Najprv chvíľu poletovali okolo mláďenca a potom vyleteli von otvoreným oknom. „Nepotrebujem zlato,“ povedal kráľ „ale bohatstvo tvojho srdca: tvoju pokoru, trpezlivosť, usilovnosť a vdácnosť.“